

Ілля Кубрин

СТЕЖКА МОГО ЖИТТЯ

Короткі віршовані спогади

Посмертне видання

Торонто — Онтаріо — Канада

1 9 8 1

PATHWAY OF MY LIFE

Short reminiscences in verse

by

Rev. E. Kubryn

Posthumous edition

(in Ukrainian)

Toronto — Ontario — Canada

1981

Ілля Кубрин

СТЕЖКА МОГО ЖИТТЯ

Короткі віршовані спогади

Посмертне видання

diasporiana.org.ua

Торонто — Онтаріо — Канада

1 9 8 1

Printed by:
HARMONY PRINTING LIMITED
70 Coronet Road, Toronto, Ontario M8Z 2M1

П Е Р Е Д М О В А

Моє серце радіє, що з ласки Божої цього року появилася друком ще одна книжечка мого незабутнього Мужа, як посмертне видання, під назвою “СТЕЖКА МОГО ЖИТТЯ”. Мої сини — Богдан, Костянтин і Володимир — та я приклали всі зусилля, щоб надрукувати цю працю й таким чином дати до рук нашого Братства віршовані короткі спогади з життя й духовної праці Покійного.

У цій книжечці Читачі знайдуть сліди любови до Бога й до ближнього на вузькій дорозі служіння мого Мужа в Господньому винограднику, як також сліди його сліз під час буревійних років другої світової війни та сліди його туги на скитальщині за рідною малювничою Лемківщиною.

Я щиро вдячна Богові та членам Української Батистської Церкви в Торонті за їхню співпрацю з Мужем і за їхню любов до нас, зокрема за пресвітерства д-ра К. Костева. Господь нехай щедро винагородить усіх Вас за це. Маю надію в Господі, що наше Братство й далі в молитві буде пам'ятати про мене, вдову, й допоможе мені поширити це посмертне видання на славу Богові й на духовне збудування Читачів.

На цьому місці сини й я висловлюємо сердечну вдячність д-рові К. Костеву за його ласкаві наукові й технічні сугестії.

Боже, все життя мое
— Хочу, щоб було Твоє!
В кожен день і в кожду мить
Хай Тобі хвала бринить!

Руки Ти візьми мої,
Й чинять хай діла Твої!
Також ноги хай ідуть
Й скрізь хвалу Твою несуть!

Голос мій візьми, щоб я
Співом славила Тебе!
Здібність дай устам моїм,
Вість про Тебе нести всім!

Волі дай наказ моїй,
Щоб закон сповняла Твій!
Втіха в серці є моїм,
Як Ісус гостить у нім.

Золото, також срібло,
Все візьми моє добро!
Розум мій зміцни слабій
Проти темряви на бій!

Навіть всю любов свою
Я Тобі теж віддаю,
І благаю, Спасе мій,
Хай Твоя я буду вся!

Ольга Кубрин

Торонто, дня 16-го жовтня
року Божого
1981

СТЕЖКА МОГО ЖИТТЯ

“Дорога ж праведних, як світло зірниць, що світить дедалі ясніше аж до повного дня”
(Прип. 4:18).

МІСЦЕ МОГО НАРОДЖЕННЯ І МОЄ ДИТИНСТВО

Я родився в Україні, ген на Підкарпатті,
У селянській дуже бідній нашій рідній хаті,
У Станковій, повіт Лісько, ген коло Сянока,
Де пливе Сян білий, тихий, річка неглибока.

Наша хатка була бідна, на горбку стояла,
Близько неї під горбочком річка пробігала,
Садок буйний черешневий був кругом хатини,
Влітку родив нам черешні добрі, як малини.

Там дитинство та й юність мої проминули,
Хоч убогі, однак завжди ми щасливі були,
Бо батьків ми мали добрих, щиро нас любили,
Про нас дбали, нас учили, але нас не били.

Батьки мали трохи землі і вбогу хатину,
І шестеро любих діток — дорогу родину,
Довгів мали понад силу, жидам їх платили,
Тому в різних недостатках ми постійно жили.

Проживали ми бідненько в рідній Україні,
В поневоленій катами нашої батьківщині,
Того горя не опишеш і не порахуєш,
Хоч у серці своєму завжди усе лихо чуєш.

Коли мав я вже сім років, я почав учитись
.У народній школі нашій, не хочу хвалитись,
Але скажу щирю правду, що я добре вчився,
Що в науці дуже радо я завжди трудився.

Діти в школі були бідні, голодні, нещасні,
Хоч і були немов цвіти в городі прекрасні,
Та в подертих одежинах, в латаних сорочках
Бігли в школу і зі школи раді в перекличках.

А завжди були голодні, всі їсти хотіли,
Одні в одних хоч кусочок хліба си просили,
А як хто мав у торбині кусник хліба, пляцка,
Біля нього завжди була покірна балачка.

І давали одні одним по кромці маленькій,
Цей сьогодні, а той завтра був для всіх миленький,
Так бувало, хто мав змогу, ніс в школу "гостину",
Розділяв кусочок хліба ще наполовину.

МОЯ СИРІТЬСЬКА ДОЛЯ

Рідну школу я закінчив щасливо та гарно,
І почав боротись з лихом життєвим ударно,
Бо зістав я сиротою в шістнадцятім році,
Тому стрічав лиху долю на кожному кроці.

Батько помер, мати хвора, а я залишився
Із сестричкою малою, тому я боровся
З труднощами, з різним лихом, яке на нас впало,
Тож терпіти треба було від лиха немало!

І пішов я працювати до гордого пана,
Орав поле я волами до ночі від раня,
А деколи пас худобу, і барани, вівці,
І мелодії лемківські я грав на сопілці.

Працював я в Бориславі у нафтярнях брудних
З мазурами-пияками в обставинах трудних,
Вони лаялись погано і горілку пили,
А деколи п'яні в корчмах ножами ся били.

Тяжку я робив роботу, брудну та погану,
При машинах у нафтярнях, викопував ями,
Двигав труби, копав рови, вітер був холодний,
А я, хлопець, зле одітий, був часто голодний.

НОВІ ЛЮДИ

Після війни появились у нас нові люди,
Про них вістка ширилася між людьми усюди,
Що вони не вірять в папу, ікон не шанують,
Ушну сповідь не признають, полів ігнорують,
Щиро моляться до Бога за свій нарід рідний;
Всі є рівними братами — багатий і бідний,
Що руками не хрестяться, до церков не ходять,
Не впиваються, не курять, нікому не шкодять,
Лише Біблію читають, живуть дуже чесно,
Дружно собі помагають, творять Церкву власну,
Роблять збори релігійні, співають побожно,
Люблять Бога, Україну і людину кожну.
Все радіють і співають, Бога прославляють,
Нову віру, нове життя і спасіння мають,
Що звіщають людям правду, Христову, святую,
Що Сам Бог будує Церкву із людей живую,
Що потрібно всім народам цю правду пізнати,
Щоб прощення гріхів своїх і спасіння мати.

МОЄ НАВЕРНЕННЯ ДО БОГА

Була осінь, темний вечір, я зайшов до хати;
Добрі люди, християни, просили сідати.
До рук дали мені книжку з піснями святими,
Щоб для Бога пісню хвали співать разом з ними.

Проспівали ми прекрасну пісню євангельську,
Уживали рідну мову нашу українську,
За народ благали Бога про його спасіння,
Вкінці проповідь пронеслась із благословенням.

Виголосив проповідник духовну науку
Про велику любов Божу і про Христа муку,
Що Він помер на Голгофі за гріхи всі наші,
Щоб спасіння осягнули віруючі душі;

Що Він пастир добрий, любий, прийшов нас шукати,
Щоб спасіння і мир з Богом християнам дати,
Що всім треба навернутись, злі діла лишити,
Євангелію прийняти, чесно з Богом жити;

Що шукає Він заблудлих, мов пастир овечку,
В лісах, горах і долинах навіть в темну нічку,
Кого знайде, того спасе, до Бога приведе, —
Такий буде чесно жити і щасливим буде!

Полюбив я нових людей, християн правдивих,
І почав співати з ними їх пісень чудових,
Прийняв від них Боже Слово святе, чисте, вірне,
І почув я в душі щастя велике, незмірне!

Бо покинув я грішити і цей світ любити,
І почав я новим життям для Господа жити,
І хоч тілом я був бідний, то в Бога багатий,
Як покинув я назавжди увесь гріх проклятий.

Тоді став я людиною новою в Бозі,
Немов скопець етіопський на гарнім повозі,
І почав я з вірним братством у Христі дружити,
Бога, народ, батьківщину сердечно любити.

Тоді наші християни були всі покірні,
Відбували Богослужби ранні та вечірні;
Голосили людям ревно Христову науку,
Все робили щиро, вірно без шуму та крику.

Проживали всі праведно, культурно і вірно,
Всі служили своїм ближнім з любов'ю, покірно;
Голосили людям правду, чисте Слово Боже,
І надіялись на Бога, що Він допоможе

Перемогти гріх, неправду, темряву в народі,
Яка людям до спасіння є на перешкоді;
Що в народі Боже Слово, мов сонце, засяє,
Що щасливим буде кожен, хто правду пізнає.

ПОЧАТКИ МОЄЇ ДУХОВНОЇ ПРАЦІ

Почав і я мандрувати з вірними братами
По долинах і по горах, лісами, полями;
Нашим людям Божу правду всюди голосити,
Щоб культурно та щасливо могли люди жити.

О, як радісно було нам в любові дружити,
Працювати між народом і Творця хвалити,
І ходити по Карпатах, спасіння звіщати,
І життя нове в народі Словом будувати!

Мандрував я по Карпатах, по просторі ріднім,
Всюди звіщав Божу правду нашим людям бідним,
Проходив я ліси, поля, гори і долини,
І прекрасні між лісами рідні полонини,

І радів я, що в Карпатах усюди прекрасно,
Влітку гори всі зелені, взимку біло-ясно,
І птахи різні в Карпатах прекрасно співають,
Жайворонки над полями, мов на струнах грають.

Було радісно й приємно з братами ходити,
Працювати між народом і в любові жити;
Оглядати наші села і міста прекрасні,
І біленькі в селах хати, немов зорі ясні;

І дихати тим повітрям карпатським здоровим,
Що для хворих людей наших є ліком чудовим,
Що наповнене мелодій жайворонків влітку,
Що бджілочок переносить із квітки на квітку.

Тож Карпат я не забуду чарівних, зелених,
Ні долин наших прекрасних, ні гаївлюбимих,
І річок годі забути з чистими водами,
Ні потоків, зілля повних, разом з джерелами.

О, Карпати, гори наші, вже вас не побачу,
Як згадаю вашу красу, я у серці плачу,
Бо вже я вас не побачу ніколи, ніколи,
Бо помру я на чужині, мов квітка на полі!

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЗА ВІРУ

Нас гонили лихі люди за віру Христову,
За любов до наших ближніх, за віри обнову,
За проповідь благовістя Господа Ісуса,
Але нас не пододала ніяка спокуса!

Мене п'ять раз ув'язнили за проповідь Слова,
В Ліську, в Устріках Долішніх та й коло Львова
У Куликові і в Жовкві я в тюрмі просидів
Десять днів за Боже Слово — я світу не видів.

І в Перемишлі сидів я в тюрмі за Ісуса,
Тоді була коло мене велика спокуса,
Бо вороги нападали на мене злобою
І грозили мені злісно страшною тюрмою...

МОЄ ОДРУЖЕННЯ

Самотньому мужчині зле на світі жити,
Тому кожен чесний жених мусить ся женети.
Тож і я мусів Дружину собі пошукати,
Щоб у вірі християнській краще життя мати.

І знайшов я християнку, як в городі рожу,
В ній я бачив Божу ласку і дитину Божу,
Вона звалась Ольга Махник, щиро вірна Богу,
Від дитинства полюбила Христову дорогу.

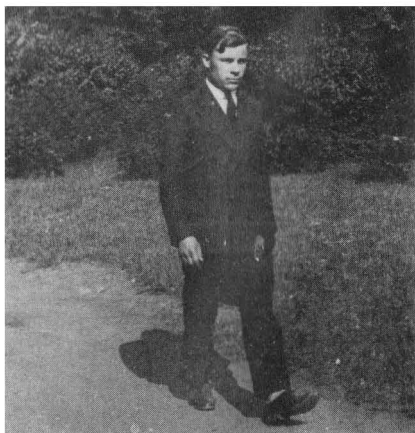
Знімка з весілля проп. Іл. Кубрина. Біля Молодої сидить проповідник Ярославський, а біля Молодого проповідник В. Перетятко, який звінчав Молоду Пару.

У Війтковій вона жила при батьку і мамі,
Між братами і сестрами в християнському домі,
Була гарна, працювита, співала прекрасно,
І сяjala світлом правди, немов зоря ясна.

Ми женились не парадно, не гордо, багато,
Але чесно й покiрно, достойно та свято,
Три пастори нас вiнчали, на корнетах грали,
І всі щиро та врочисто нас благословляли.

НА СТУДІЯХ У ДУХОВНІЙ СЕМІНАРІЇ

Проминув рік — і Дружина мусіла лишитись,
Бо на поклик провідників я пішов учитись
Теології святої, всіх наук біблійних,
І законів Божих вірних та правд релігійних.

Проп. Іл. Кубрин улітку 1929-го року, в неділю по полудні,
в парку міста Лодзі, в Західній Польщі, — тоді студент бого-
словської баптистської Семінарії.

У Семінарії у Лодзі три роки ми вчились,
Учні були з кількох націй, та ми не сварились,
А щоденно разом усі Біблію читали,
І молитву перед Богом всі ми спільну мали.

Професори наші мудрі навчали нас вірно,
То науку їхню добру я приймав покійно,
Бо наука мудра штука, світло для розуму,
Виступати проти неї не треба нікому.

Як скінчили ми науку, всі іспити здали,
І дипломи урочисто з радістю прийняли,
То студенти всі раділи, що стали “учені”,
Що титул мав кожен студент і диплом в кишені.

І пішли ми всі на працю, як нові пастори,
Голосити людям правду, відбувати збори,
Нові Церкви відкривати, а старі зміцняти,
Боже Царство між народом Словом будувати.

ПОВОРОТ ЗІ ШКОЛИ І НОВА ПРАЦЯ

Як вернувся я зі школи, я стрінув Дружину,
А з Дружиною маленьку Лідочку дитину,
Яка, немов анголятко, була гарна, мила,
Тому душа моя щиро її полюбила...

І почав я працювати на ниві широкій,
Голосив я людям правду, спасіння і спокій,
Ходив, їздив я по селах, ширив благовістя,
Бо бажав я нашим людям правдивого щастя.

Від Горлиць на Лемківщині аж до Коломиї
Знаходились в різних селах любі брати мої,
Тож бував я у них часто, служив у потребі,
І сяяли вони в правді, мов зорі на небі.

Члени Комітету Об'єднання Українських Баптистів у Галичині, 1934 р. Сидять зліва: Іл. Кубрин, В. Перетятко (голова), Л. Жабко-Потапович і Г. Домашовець. Стоять: І. Гладкий, І. Підгорецький і М. Цьох.

Рясно Бог благословив нас, давав нам потіху,
Бо між нами не бувало цього світу лиха,
Церкви наші виростали, духовні міцніли,
Тому вірні брати, сестри в Господі раділи.

НАШ НАЙБОЛЮЧИШИЙ ДОСВІД

Та не може бути завжди у житті лиш втіха,
Бо часом Бог допускає трохи на нас лиха,
Як на Йова допустив Він велике страждання,
Тож потрібно часом мати і випробування.

На нас також впало горе, смуток і тривога,
Тоді була наша тяжка за Христом дорога,
Тяжкий досвід і на наше життя впав подружжя,
Розбив серця, зранив душі і засмутив дуже...

Захворіла наша доня, Лідочка маленька,
Немов квітка на городі запашна, красенька,
Захворіла вона тяжко, холерину мала,
Зо три тижні була хвора, мучилась, страждала.

А коли я був на праці в місті Бориславі,
Потім в Київці у братів, а раніш в Дашаві,
Наша Лідочка померла і нас залишила...
Тож коротко на цім світі вона з нами жила.

Усю ніч я плакав гірко в Київці у братів,
Вранці повний смутку, горя до станції летів,
А коли в поїзді їхав, сльози з очей пливли,
Що вже мертве я застану наше Дитя миле...

Як приїхав я додому, побачив Дитинку...
Вбрану в білу сукеночку і в вінок з барвінку,
Наче вічність непорушна, Лідочка лежала...
Очка мала вже закриті, вічним сном заснула...

Божа воля не всім знана, проте вона вірна,
І любов Божа до грішника велика, незмірна,
Бог дає і забирає по Своїй вподобі,
І потіху посилає людям у жалобі.

НАША БЛАГОСЛОВЕННА ПОТІХА

Мандрував я в Галичині між народом рідним,
Ширих всюди Боже Слово між народом бідним,
Мандрував я і по горах, по лісах, долинах,
І спочивав на зелених, гарних полонинах.

В Стрию Бог післав нам сина Богдана-Йосипа,
Цим жалоба наша перша була тут покрита,
Від нужди і недостатків ми в Стрию терпіли,
Тому звідти до Самбора перейти мусіли.

В Самборі, гарнім містечку, ми коротко жили,
Хоч трудитись між народом ми й тут любили,
Та великі недостатки ми тут також мали,
Тому батьки до Війткови нас звідти забрали.

У Війтковій побільшилась наша вся родина,
Тут післав нам Бог на втіху сина Костянтина,
Який тепер служить Богу, працює для Нього,
Бо віддав себе Христові для діла святого.

НАШЕ ТЕРПІННЯ

Гріх ніколи не минає без терпінь і болю,
Він наносить людям горе, заводить в неволю,
Несе смуток і страждання, сльози, нарікання,
За чужі гріхи страждають цілі покоління.

А безвинні люди терплять за гріхи не свої,
Хоч у них гріхів не було, ані волі злої,
То хтось мусить потерпіти, гріх не подарує,
Він помститься, покарає, життя поруйнує.

Нам також чужії гріхи життя руйнували,
Поранили наші серця, тяжких мук завдали,
І недобру вістку про нас рознесли широко,
Наше життя, наші серця зранили глибоко.

Ложні брати гріх чинили та й повмирили,
Через їхні переступи ми тяжко страждали,
Так в людей буває часто, правди в них немає,
Інший чинить беззаконня, а інший страждає.

Бережіться, християни, лукавого брата,
Його ложні поцілунки нічого не варта,
Він цілує лицемірно, в серці зраду носить,
Потім про вас лихе слово по світі розносить.

НАШЕ ЖИТТЯ ПІД ЧАС ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Друга війна спалахнула, велика,
Людське життя зруйнувала, немов буря дика,
Матеріально і морально вона все змінила,
Повно лиха по всім світі людям наробила.

Наші Церкви руйнувались, пастори втікали,
Своє братство лихій долі в смутку залишали,
Немов світ перевернувся, все так виглядало,
Страшне лихо, немов море, весь світ заливало.

Чужі армії жорстокі ішли, немов хмари,
Грабували Україну, мов люті татари,
Людей били, забивали, в тюрмах замикали,
Нашу молодь на роботу німці забирали.

Страшні ті часи бували, тяжко було жити,
А по Церквах годі було щонебудь робити,
Тому я пішов на працю в світську установу,
Аж п'ять років я провадив роботу поштову.

ВІЙНА НІМЦІВ ПРОТИ РУССКИХ

Був це ранок, хмарно було, у хмарах гуділо,
Десь на сході за горами жахливо гриміло...
На дорозі бідні жиди плакали, кричали,
Що германці проти русских війну розпочали.

Як германці наступили, русські повтікали,
З Юркової на Війткову з канонів стріляли,
Одне стрільно впало в хату, її запалило,
Лише попіл та згарище для нас залишило...

Ми з Дружиною лишились з діточками бідні,
Допомоги нам не дали навіть наші рідні,
Натерпілись ми багато і горя зазнали,
Та одначе ми надію на Господа мали.

Бог ласкавий допоміг нам усе пережити
І почав нас милосердно всім благословити,
За три роки доробились знову житла свого,
Тож хвалили ми сердечно Господа Святого!

НАША МАНДРІВКА НА ЧУЖИНУ

Ось воєнна хуртовина, мов буря страшенна,
Наближалась до нас швидко від сходу щоденно,
Несла зло невинним людям, смуток і тривогу,
Тому ми мусіли піти в далеку дорогу...

Приготовились ми їхать, жаль обгорнув душу;
Того чуття, що мав тоді, я тут не опишу,
Бо бурхливе воно було, як море, глибоке,
Тяжко було все лишити і йти в світ широкий.

Рідна мати моя люба плакала, ридала,
Рясні сльози проливала, усю ніч не спала,
Промовляла жалко, сумно: "Сину, любий сину!
Я самотня, бідна вдова, без тебе загину..."

Наші люди турбувались, тяжко сумували,
Що робити в тяжку хвилю? — думали, гадали.
Чи їхати на чужину? Чи дома лишитись?
Чи ворогів проклинати? Чи Богу молитись?

**Проп. Іл. Кубрин із дружиною і двома синами мандрують
влітку 1944-го року на непривітну чужину...**

Був ранок прекрасний влітку неділі святої,
Ми зібрались на молитву до хати чужої,
Попрощались ми з ріднею, на підводу сіли,
І в чужину нам незнану їхати мусіли...

Тяжко було залишити рідну Україну
І їхати під час війни в далеку чужину;
Ми бажали залишитись в рідній Україні,
Щоб остатись разом жити при своїй родині.

Так останній в Україні ми той день прожили,
Серце плакало від жалю, як ми ся дивили
На прекрасні наші гори, долини і села,
На доріжку, що в чужину нас далеку вела...

Поїздом ми заїхали аж до Вупперталю...
Тут не мали німці для нас милости, ні жалю;
Лиш марньої поживи нам потроху дали,
Потім в табір перехідний нас усіх загнали.

Доки ми були на полі, ми були щасливі, —
Немов птахи у повітрі раді, щебетливі;
А в неволі стало сумно, страх обгорнув душу,
Хоч не хотів бути рабом, та все ж таки мусів.

Що є воля? Що неволя? Хто про все це знає?
Тільки той, хто у неволі мучиться, страждає.
У неволі доля лиха, тяжко, сумно жити...
Якщо мучитись в неволі, то краще не жити.

Тож любимо всі свободу і шануймо волю,
Бо лиш тільки вільний народ має добру долю,
Сам будує життя власне, з нього користує,
Усе робить без насильства і потуху має.

НАШЕ ЖИТТЯ В НІМЕЧЧИНІ ПІД ЧАС ВІЙНИ

У таборі перехіднім ми тяжко страждали,
На підлозі у бараках чужинці лежали,
А “Гестапо” всім давало нові документи,
Потім людей на роботи брали коменданти.

Як на працю в Обербармен нас німці забрали,
То в старім фабричнім домі нам притулок дали,
Шість родин в одній кімнаті німці примістили,
Та одначе ми згідливо по-дружньому жили.

При вулиці Тітерсбургу той дім знаходився,
По кімнатах дуже часто “вахман” волочився,
Докучав нам, будив рано, до праці провадив,
Наших дітей він бив часто, але їх не гладив.

Кілька соток нас там було “Остів-арбайтерів”,
Поміж нами трохи було також “фольксдойчерів”,
Всі ми разом у фабриці Кольба працювали,
По дванадцять годин денно норми відробляли.

Біля фабрики в бараці ми їдальню мали,
Тут баланду капустяну нам їсти давали,
А в перерви люди бігли хоч води напиться,
Або в “бункер” залітали від бомб схоронитись.

Україну наша молодь як тоді згадала,
То тужливо рідні пісні у “бункрі ” співала,
А деколи у стражданнях плакали дівчата,
Або вірші укладали про маму і тата.

Як згадали ми в неволі рідну Україну,
Як дивились на жахливу довкруги руїну,
Як згадали скільки добра дома залишили,
То від жалю сльози з очей, мов струмочком, плили.

Була там гарна Громада вірних людей Божих,
Що стояли однодушно проти сил ворожих,
То ми до них прилучились, з ними спілкували,
Лиху долю терпеливо всі перемагали.

Щонеділі ми сходились в лютеранській школі,
А в гарні дні наші збори ми мали на полі
Біля школи, ми трудилися і успіхи мали,
За все Богові подяку сердечну складали.

НАШІ ТЯЖКІ ДОСВІДИ НАПРИКІНЦІ ВІЙНИ

В дев'ятсот сорок і п'ятім історичнім році,
Настав суд Божий праведний для всіх гітлерівців,
Бо настала катастрофа для їхнього краю,
На заході в квітні була, а на сході — в маю.

Дев'ять місяців ми були в німецькій неволі,
Виснажені, спрацьовані, німецькі та хворі...
Біля Райну неустанно гриміли гармати,
А на місто бомбовики стали налітати...

А якось раз по полудні сурми загуділи,
Ми з Дружиною скоренько по сходах злетіли
На вулицю подивитись, що тепер тут буде,
Німці бігли всі до сховищ швидко звідусюди.

Це бомбили альянти Вупперталь страшенно,
Бомбовики налітали над місто щоденно,
Ціле місто руйнували, фосфором палили,
А над Райном неустанно гармати гриміли...

В місті бомби розривались, місто руйнували,
Бідні люди куска хліба в руїнах шукали,
Ціле місто виглядало, як страшне згарище,
Кінець війни наближався все ближче і ближче.

Ми тішились у надії, що вже скоро буде
Кінець війни, що на волю вийдуть бідні люди,
І так сталося весною, як ми сподівались,
Ліпших часів після війни люди дочекались.

НАШІ НАЙТЯЖЧІ ПЕРЕЖИВАННЯ В НІМЕЧЧИНІ

Як збомбили Обербармен, вся фабрика стала,
Нас до Гіблю до табору влада відіслала,
Тут ми тиждень пережили, тяжких мук зазнали,
Ні спокою, ні поживи люди тут не мали.

Тисячі людей тут було за колючим дротом,
Хворі, бідні та голодні лежали під плотом,
І не мали ні що їсти, ні води напитись,
Ані місця не було їм від бомб схоронитись.

Бомби місто руйнували довкруги табору,
Щогодини, щохвилини чути зриви було,
А в таборі, немов в аді, всі люди страждали,
Попід плотом і в бараках голодні лежали...

Проп. Ілля Кубрин із дружиною Ольгою в польському таборі на Фовінклю-Вупперталь, Німеччина, 1946 року.

Після тижня дуже рано нас німці збудили,
На їх наказ ми з бараків всі повиходили
На вулицю, товпи людей, з усім, що ми мали,
Бо в дорогу нам незнану нас підготовляли.

Товпи людей із клунками стояли рядами,
І помало підходили в таборі до брами,
А тут німці кожній чвірці дали на дорогу
Булку хліба і до сотні жандарма одного.

І загнали нас жандарми в гори, ліси дикі,
Між товпами було чути плачі дітей, крики,
А у лісі всі жандарми нас усіх лишили,
Товпи людей, немов вівці, по лісах блудили.

Тисячі людей нещасних в лісах розгубились
І голодні без притулку блукали, тинялись,
Ні що їсти, ні що пити, ні де ніч проспати,
А тут кругом кипить війна, гримають гармати.

Все що з дому ми ще мали, у клунках носили,
Та опісля, як втомились, у лісі лишили,
І спасали тільки життя від лиха, страждання,
Від загрози на чужині страшного конання.

І зайшли ми до “бавера”, щоб заночувати,
Та він місця навіть в стайні не дозволив дати,
І пішли ми трохи даліше, там заночували,
На підлозі в бруднім хліві ледве ніч проспали.

Сподівались ми дістати уранці сніданок,
Нашим бідним хворим дітям хоч малий дарунок,
Але вранці прийшов жандарм ще й з псом великим
І завів нас знову в ліси з лютим гнівом диким.

Він лишив нас між горами, буйними лісами,
А сам пішов святкувати з німцями-панами,
Бо тоді був їх Великдень, спомин перемоги,
Тому він нас і покинув посеред дороги...

Цілий тиждень ми блукали, притулку шукали,
Часом в ровах придорожніх трохи спочивали,
Дощик ішов, бомбовики над лісом літали,
А інколи із повітря вояки стріляли...

Десь при лісі біля річки ми так мандрували,
Для спочинку хоч денєбудь місця ми шукали,
Та літак згори над нами низько приземлився,
Зньогого вояк в далековид на нас подивився,

Ми розбіглись, група людей, ховатись почали,
А діточки наші бідні плакали, кричали:
“Боже, Боже милосердний, що ж тут буде з нами?”
А літак піднявся угору й літав над лісами...

І зайшли ми до Лінепу в табір “Остів” бідних,
Сподівались, що нас приймуть, немов своїх рідних,
Але тут якийсь русофіл, вчувши нашу мову,
Гримнув до нас по-дикунськи відповідь готову:

“Нето места здесь меж нами для галиціянов!
Мойо ім'я есть камендант Іван Гуріянов!
Одойдїть от сюда, люде, нам здесь не мешайте!
Здраві будем, до сведанія, і дьвер закривайте!”

І зайшли ми в табір інший наших людей бідних,
Тут прийняли нас ласкаво, немов своїх рідних,
Дали нам в бараці місце, співчували з нами,
І були ми разом з ними, неначе братами...

НАШЕ ЖИТТЯ В НІМЕЧЧИНІ ПІСЛЯ ВІЙНИ

Звідти німці нас вернули знов до Вупперталю,
Вояки американські прийшли тут в неділю,
У шістнадцятий день квітня в сорок-п'ятім році,
Тоді ми дуже раділи на кожному кроці...

Для нас тоді, як родини, була радість щира,
Бо ласкавий Бог післав нам і Володимира,
Це вже третій син наш любий, щаслива дитина,
То для радості та втіхи була нам причина!

Раніш “УНРА”, потім “ІРО” таборам служили,
Самолюбні “коменданнти” дуже нас кривдили,
Не давали нам усього, що для нас приймали,
Нашу кривду за золото німцям продавали.

І кухарі товар з кухні також закрадали,
Крали що найліпше було, в куфри пакували,
Одну каву для таборян кілька раз варили,
Кожен приділ обкрадали, фальшиво ділили.

Про освіту та науку мало хто старався,
Хоч виїзду в світ далекий кожен сподівався,
Люди дбали про наживу, про грішне, лукаве,
Але мало хто старався про поважні справи.

Сотні тисяч чужоземців таке життя мали,
До полудня або довше по таборах спали,
Не робили, добре жили, все готове мали,
Ще й музики дуже часто до танців їм грали.

Зо три роки ми прожили в Німеччині вільно,
По таборах Божі люди трудилися спільно,
Всі єднались і братались, доки лихо було,
Доки людей “НКВД” в таборах ловило...

Наприкінці до Бравншвайгу нас завезли авта,..
Тоді була гарна осінь золотистожовта,
А з Бравншвайгу незадовго нас дальше повезли
До табору в Фалленбостел підвечір привезли.

Тут було нам добре жити, приємно, гарненько,
У касарнях був порядок, у залях — чистенько,
Божу працю тут почали брати дуже гарну,
Всі трудилися для Бога духовно, ударно.

Тут комісії лікарські ми переходили,
Бо папери із Канади нам поприходили,
Звідти нас в табір до Гровне поїздом завезли,
А вже з Гровне до Канади кораблем повезли...

НАШЕ ЖИТТЯ У ПРИВІТНІЙ КАНАДІ

Ще за ночі, дуже рано, та вже день робився,
Я з поверху пароплава в далечінь дивився,
І побачив я нарешті маленькі світила...
Це в Канаді в Галіфаксі наша пристань була!

Миттю я побіг додолу до дітей, Дружини,
І сказав їм з радіщами: Слухайте новини!
Вже Канада перед нами! Я вже світло бачив!
А з утіхи мимоволі малощо не плачу...

В Галіфаксі до поїздів люди посідали,
Щоб заїхати в те місце, де їхати мали;
І поїхав з нами поїзд на захід далеко —
У вагонах було чути співи та музику...

Їхали ми з Галіфаксу почерез простори,
Бачили ми тут долини, озера і гори,
І ліси безмежні дикі, рівнини широкі,
І чорнозем зо збіжжями, і річки, потоки.

Та й міста, і селища культурні, чистенькі,
І дороги, немов тасьми, рівні та гладенькі,
І фарми багаті, гарні, худоби чимало, —
Це все радість в нас будило, душі звеселяло.

Заїхали ми щасливо в західню Канаду,
Всіх подробиць подорожніх писати не буду,
Тільки треба ще сказати, що аж до Френчера
Ми заїхали щасливо, як була вечеря...

Тут Демчуки і Горбані, також Амалії
Нас на станції зустріли, наші Дობродії,
З діточками всі чекали, нас щиро вітали,
І з любов'ю, немов рідні, до себе прийняли.

Тут, в Альберті, я трудився між нашим народом,
Господь працю благословив благодатнім плодом,
Років півтора ми були в Альберті з братами,
Боже діло тут ширилось нашими трудами.

НАШЕ ЖИТТЯ І ПРАЦЯ В ТОРОНТІ

Та ось брати із Торонга мені написали,
Що почати Боже діло вони би бажали,
Та відважні не знайшлися, аби це зробити,
Тому всі мене просили туди приїздити.

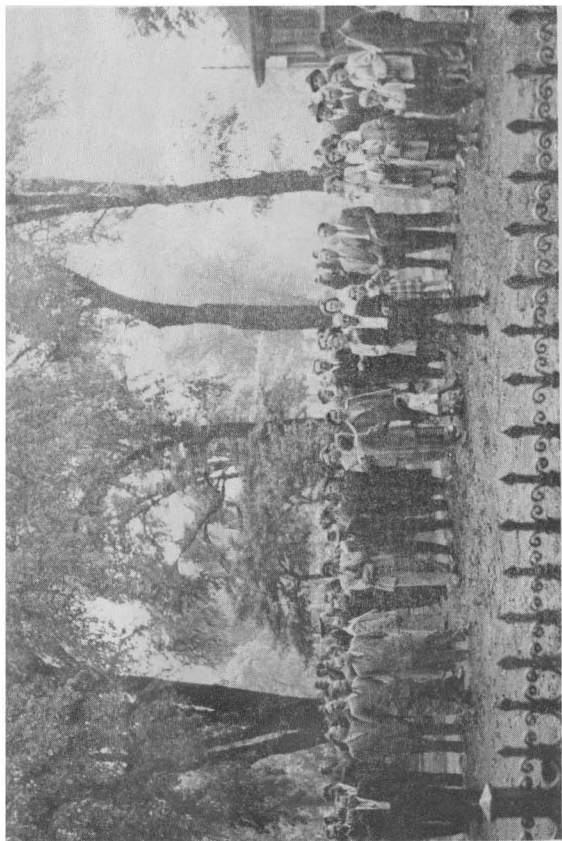
Тяжко було нам рішитись на цю важну справу,
Щоб Альберту залишити і їхати знову
В далечезну ту дорогу, місце знов міняти
З-поміж братства на заході самим виступати.

Але що ж ти, брате, зробиш проти волі Бога,
Як від Нього все залежить — радість і тривога,
Як призначення провадить, куди Він Сам хоче,
Як на діло Своє святе Він тебе покличе?!

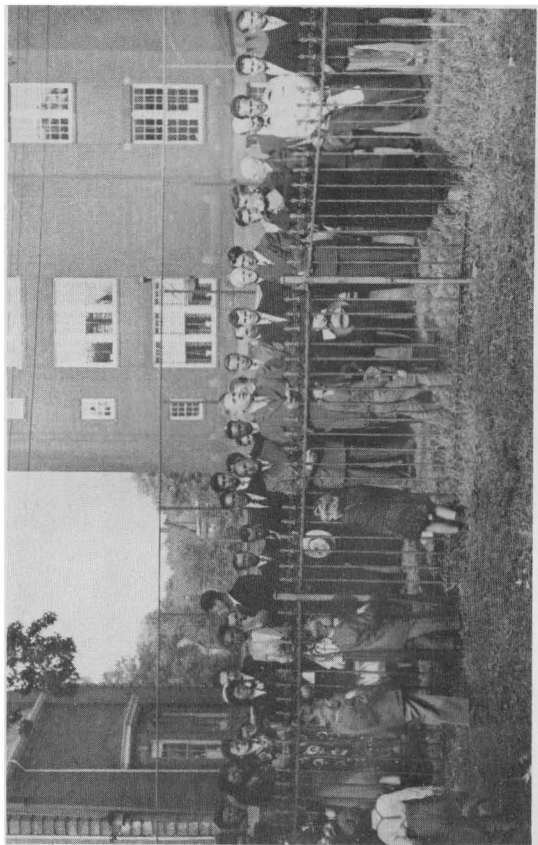
У Торонті наші брати, що раніш прибули,
Свого діла не відкрили, про це ж усі чули,
Вони пішли в чужі Церкви Богові служити,
Чужим людям, а не своїм, прислуги робити.

Ми, прибувши до Торонга, зібрання відкрили,
Нагороди від нікого собі не просили,
На щоденний кусник хліба ми тяжко робили,
В чужих домах невивітно два роки прожили.

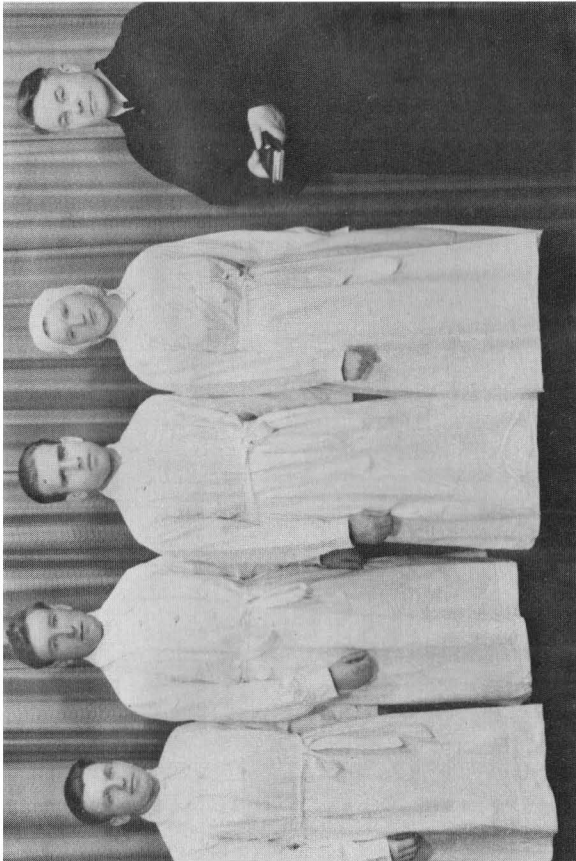
Не всі люди — християни, хто це ім'я має,
Хто до церкви ходить часто, Біблію читає.

Натовп людей у торонтонському парку "Олександра" слухають євангельської проповіді прот. Іллі Кубрина. Протягом кількох років літньої пори такі Бого-служби відбувалися кожної неділі по полудні на торонтонських вулицях і в парках під проводом Церкви Євангельських Християн.

Проп. Ілля Кубрин улітку 1953-го року стоїть із громадою віруючих християн на вулиці біля парку "Олександра" в Торонті та проповідє людям Євангелію. По другому боці залізного паркану стояли в парку наговлі людей і слухали проповіді. Такі Богослужби на вулицях відбувалися влітку кожної неділі по полудні.

Перше хрещення за вірою в Українській Євангельсько-Баптистській Церкві в Торонті, яке відбулось восени 1950-го року. Стоять кандидати зліва направа: П. Брич, Свідерський, М. Бойко і його дружина Соня Бойко. Біля кандидатів стоїть проповідник Ілля Кубрин, який виконав хрещення.

Українська Євангельсько-Баптистська Церква в Торонті восени 1950-го року. З лівого боку сидить її основоположник і перший пастор Ілля Кубрин, біля нього стоїть його наймолодший син Володимир.

Християни — святі люди, добрі діла творять,
Живуть чесно, люблять правду, нікому не шкодять,

А неправди ненавидять, в житті не шахрують,
Боже Царство між народом правдою будують!

Бог ласкавий допоміг нам лихо пережити,
Тому ім'я Його святе любо нам хвалити,
Він поміг мені трудитись між нашим народом
І втішав мене у праці благодатним плодом.

ЩО Я РОБЛЮ ДЛЯ ГОСПОДА ТЕПЕР?

А тепер я теж стараюсь лиш добро робити,
Нести світло у темряву, правду голосити
Нашим людям, що в темряві гріха заблудили,
Що цей світ з його ділами злими полюбили.

Усе пишу, що на думку спадає від Бога,
Щоб не впала в день останній на мене тривога,
Бож потрібно Боже Слово людям голосити,
Щоб життя їхне гріховне Словом просвітити.

Через хвилі повітряні я Слово голошу,
А також статті та вірші і книжечки пишу,
А деколи в Божій праці Церквам помагаю,
Що Бог мене нагородить — про це певно знаю!

Та я завжди так працюю на Господній ниві,
Бо нелюбі Господеві ті слуги лінівні,
Що для Бога не працюють, час гаять безчинно,
Що без добрих діл на світі блудять безупинно.

Українська Євангельсько-Баптистська Церква в Торонті під час святкування влітку 1975-го року своєї річниці 25-ліття свого існування. Її пасторами по черзі були: Іл. Кубрин, З. Речун-Панько, д-р К. Костів і сучасний В. Давидюк. У першому ряді зліва доправа сидять діячони, диригенти, пастори та проповідники: Зубілевич, Щербяк, Тимшів, Ковальчук, Любінський, д-р К. Костів, Іл. Кубрин, Я. Шакоцько, З. Речун-Панько, Ф. Луцки, В. Сірий, М. Теслюк, С. Бичковський, П. Оспнович та В. Остапчук.

Треба життя віддавати для доброго діла,
Щоб в майбутньому лінива душа не жаліла,
Що нагоду добру мала Богові служити —
Нести світло у темряву, свій народ любити.

Вже не можу я багато добрих діл робити,
Бо Господь мені дозволив старших літ дожити,
Сімдесят сім скоро буде — як я народився,
А п'ятдесят і два роки — як я одружився.

П'ятдесят чотири роки, як став служити Богу,
Як пізнав я Божу правду, Христову дорогу, —
То вже час спочити трохи і готовим бути...
Щоб нетлінні вінці Божі для себе здобути.

А як скінчиться терниста за Христом дорога,
Тоді дух мій через Христа вернеться до Бога,
І прийме від Нього щедру вічну нагороду,
Тому щиро аж до смерти я трудитись буду!

О трудімось, браття, сестри, доки є нагода,
Нехай правда в нарід пливе, як рікою вода,
Нехай наш народ звільниться із гріха неволі,
Божа правда хай в нім сяє для кращої долі!

Та працюймо у любові, у згоді та вірі,
А в роботі завжди будьмо дружні і веселі,
Братня любов нехай буде поміж всіма нами,
Бож усі ми, християни, є в Христі братами!

Бог і рідна Батьківщина — наші ідеали,
До народу щоб ми завжди щиру любов мали,
Тоді праця буде добра та благословенна,
Як молитва наша буде щира, безупинна!

Проп. Ілля Кубрин надає на стрічку проповідь Божого Слова для радіоблагівістя "Голос Правди", яке він сам заснував.

Тож працюймо для спасіння нашого народу,
Щоб отримати від Бога щедру нагороду,
Щоб народ наш пробудився духовно для волі,
Божу правду щоб прийняв він для кращої долі!

СПОГАД ПРО РІДНУ НАШУ УКРАЇНУ

Україна наша гарна, все у ній прекрасне,
Все підсоння добродійне і сонечко ясне
Є в ній гарне, миле, любе, немов рідна мати,
Там приємно людям жити, радіти, співати!

Як тепер собі згадаю про рідну хатину,
Про садочок біля неї і про ту долину
Між Карпатськими горами, де село стояло,
Де життя моє юнацьке, як сон, проминуло,
То серденько починає мріяти, бажати,
Щоб іще там побувати, хоч трохи пожити,
Щоб побачити прекрасні, зелені Карпати,
Які були любі для нас, немов рідна мати.

Як згадаю нашу річку, городи, потоки,
Ліси, поля, верховини й долини широкі,
І сади поміж хатами з добрими плодами,
То душа туди стримиться, мов дитя до мами.

Як згадаю наші Свята: Різдво і Великдень,
І різдвяний та смутливий великодній тиждень,
І ті пісні, колядочки, щедрівки, гоївки,
Що співали їх по селах гарні українки,
Та й хлопці їх співали і всі старші люди, —
То потіхи вже для мене в чужині не буде,
Бо вже я їх там не вчую і не заспіваю,
Тому завжди на чужині смуток в серці маю.

Як згадаю наших людей, що з ними трудився,
Що бідував разом з ними, до Бога молився,
Як ми тяжко працювали, в неволі страждали,
Ні свободи, ні спокою, ні добра не мали,
Як ми тяжко бідували, хліба позичали,
А в терпіннях і стражданнях ми в вірі зміцнялись,
Божу Книгу ми читали, до Бога молились, —

То душа моя смуткує, що вони в недолі
Терплять тяжко, не радіють, бо не мають волі,
А деяких на чужину з рідних хат забрали
І служити чужим панам гостро наказали...

Як згадаю нашу весну і селян на полі,
Як орали свою ниву для кращої долі,
Як сіяли зерно в землю, ярину садили,
Як щиренько та охоче вони все робили,
Як в повітрі жайворонки над нами співали,
А ластівки-щобетушки низенько літали,
Свіжа земля українська як пахла приємно,
Як сходили люди з поля, коли було темно,
Як гаї зазеленіли, а сади зацвіли,
Як травневі теплі дощі всю землю кропили,
Як дітвора на майданах бавилась, кричала,
Вся природа українська, здавалось, співала,
Як квітчаста Україна, мов рай, виглядала
і з собою людські серця любов'ю в'язала, —
То такої краси ніде в чужині не бачу,
Тому часто, мов сирота, я у серці плачу.

Та час уже закінчити цей короткий спогад,
Читачі, можливо, приймуть на ласкавий здогад
Поширити цю брушуру між нашим народом,
А це буде щиродячним християнським плодом.

Я закінчую словами жалю за минулим
Життям моїм в Україні, неначе заснулим,
А якщо ці прості вірші щось для вас вартують,
То не будьте і ви тими, що все критикують.

К і н е ц ь .

3.24

З М І С Т

Передмова	5
Місце мого народження і моє дитинство	7
Моя сирітська доля	8
Нові люди	9
Моє навернення до Бога	10
Початки моєї духовної праці	11
Переслідування за віру	12
Моє одруження	13
На студіях у Духовній Семінарії	14
Поворот зі школи і нова праця	15
Наш найболючіший досвід	16
Наша благословенна потіха	17
Наше терпіння	18
Наше життя під час другої світової війни	19
Війна німців проти русских	19
Наша мандрівка на чужину	20
Наше життя в Німеччині під час війни	22
Наші тяжкі досвіди наприкінці війни	23
Наші найтяжчі переживання в Німеччині	24
Наше життя в Німеччині після війни	27
Наше життя в привітній Канаді	29
Наше життя і праця в Торонті	30
Що я роблю для Господа тепер?	35
Спогад про рідну нашу Україну	39